

[Strøm.]

det Lovforslag, vi nu har til Behandling, fremførte Ministeren den Betragtning, at hans Lovforslag om Ændringer i Folkeforsikringsloven og Forslaget om Ændringer i Loven om offentlig Forsorg skulde overflødig gøre den nugældende Rabatordning for Rentenydere, kronisk syge og kommunehjælpsunderstøttede, idet de foreslaaede forhøjede Satser efter Ministerens Mening bl. a. vilde give de paagældende Dækning for Levnedsmiddelrabatten. Denne Betragtning er jeg ikke i Stand til at give mit Partis Tilslutning til, idet de Satser, der er foreslaaet, efter Socialdemokratiets Mening ikke er i Stand til at give Dækning ogsaa for Rabatkortene. Meningen med de ændrede Satser for Alders- og Invalidere rentenydere var vel at skaffe dem en virkelig Forbedring af deres Levevilkkaar ud over, hvad de hidtil har kunnet opnaa i Grundbeløb, Tillæg og Rabatkort, men efter hvad jeg kan se af de foreslaaede Satser og Tillæg, er noget saadant ikke Tilfældet. Det er, ligesom man giver med den ene Haand og tager med den anden. Den Slags Forbedringer tror jeg ikke kan overflødig gøre den hidtil bestaaende Rabatkortordning.

Jeg siger ikke dette, fordi vi er absolutte Tilhængere af Rabatkortene og mener, at det er den eneste rigtige Maade at hjælpe de økonomisk daarligt stillede til en Ekstrahjælp paa. Vi har intet imod, at Hjælpen kommer dem til gode som faste Beløb, men vi mener altsaa ikke, at Ministerens Forslag er tilstrækkeligt, hvilket ogsaa klart fremgik af mit Partis Ordførers Tale, da Forslagene om Folkeforsikring og offentlig Forsorg var til Behandling. Jeg siger dette for at understrege den Sammenhæng, der er mellem Folkeforsikringsloven, Loven om offentlig Forsorg og Rabatkortordningen. Rabatkortordningen har gennem mange Aar suppleret den Hjælp, der blev ydet efter disse Love. Det er jo nemlig ikke saadan, at Rabatkortordningerne er af ganske ny Dato. Allerede i 1932—33 begyndte vi at give disse Rabatkort, og i Finansaaret 1945—46 var, som det er de ærede Medlemmer af det høje Ting bekendt, det aarlige Beløb, der anvendtes til Uddeling af Rabatkort, 50 Mill. Kr. Det var ikke alene Alders- og Invalidere rentenydere, kronisk syge og kommunehjælpsunderstøttede, men ogsaa arbejdsløse Medlemmer af Arbejdsløshedskasser og med dem økonomisk ligestillede, der fik en Haandsrækning til Indkøb af nødvendige Levnedsmidler som Kød, Flæsk, Smør, Fisk, Sødsmælk o. s. v. I sin Forelæggelsestale, hvori Ministeren bebudede Ophævelse

af Rabatkortordningen for Alders- og Invalidere rentenydere og for dem, der erholdt Kommunehjælp, sagde Ministeren intet om de arbejdsløse og med dem økonomisk ligestillede. Maaske har Ministeren et Lovforslag i Baghaanden med Henblik paa en Videreførelse af Rabatkortordningen for disse økonomisk daarligt stillede Medborgere, eller mener Ministeren virkelig, at det eneste, der skal bestaa af Rabatkortordningerne efter den 1. Juli, er Mælkehjælpen, som nu er til Behandling?

Socialdemokratiet vil selvfølgelig gerne medvirke til at videreføre en Lovgivning om Mælkehjælp til svangre Kvinder og Kvinder med smaa Børn. Naar jeg siger videreføre, er det jo, fordi der allerede eksisterer en saadan Lovgivning, idet det som et Led i Loven om Hjælp til trængende til Indkøb af Levnedsmidler er bestemt, at af det Beløb, der er stillet til Raadighed for Kommunerne til Uddeling af Sødsmælk, skal 5 pCt. forlods anvendes til Hjælp til svangre Kvinder, eventuelt efter Anvisning af Mødrehjælpsinstitutionen. Dertil kommer de eksisterende Bestemmelser i Forsorslovens § 239, som ogsaa giver Mulighed for en Mælkehjælp til ammende Kvinder.

Vi er villige til at medvirke til Videreførelse af Lovgivningen om Mælkehjælp, men vi mener ikke, at det Lovforslag, som Ministeren har fremsat, og som drejer sig om et Beløb paa 2,4 Mill. Kr. aarlig, kan afløse den bestaaende Rabatkortordning, der sidste Aar gjorde det muligt for Kommunerne at yde en Hjælp til økonomisk daarligt stillede Medborgere paa 50 Mill. Kr. til Indkøb af Levnedsmidler og faa dette Beløb fuldt ud refunderet af Staten; der er jo nemlig her ikke alene Tale om at yde økonomisk daarligt stillede Medborgere en Hjælp, men der er ogsaa Tale om, at det er Staten, der skal yde denne Hjælp, og hvis man forsøger at ordne det paa en anden Maade end nu, saadan som jeg forstaar, at den højtærede Arbejds- og Socialminister har i Tankerne, saa er det faktisk at overføre ikke saa lidt af den Udgift, der her er Tale om, fra Staten til Kommunerne.

Med Hensyn til Lovforslagets enkelte Paragraffer har jeg kun nogle faa Bemærkninger. Jeg kan slutte mig til de af den højtærede Arbejds- og Socialminister i Forelæggelsestalen fremsatte Betragtninger, at det maa anses for mindre rimeligt, at et for de svangre Kvinder og for de spæde Børn saa fundamentalt Næringsmiddel som Mælken skal ydes efter et socialt Udvalgs Skøn og Trangbedømmelse i det enkelte Tilfælde, men jeg er ikke sikker paa, at Mini-